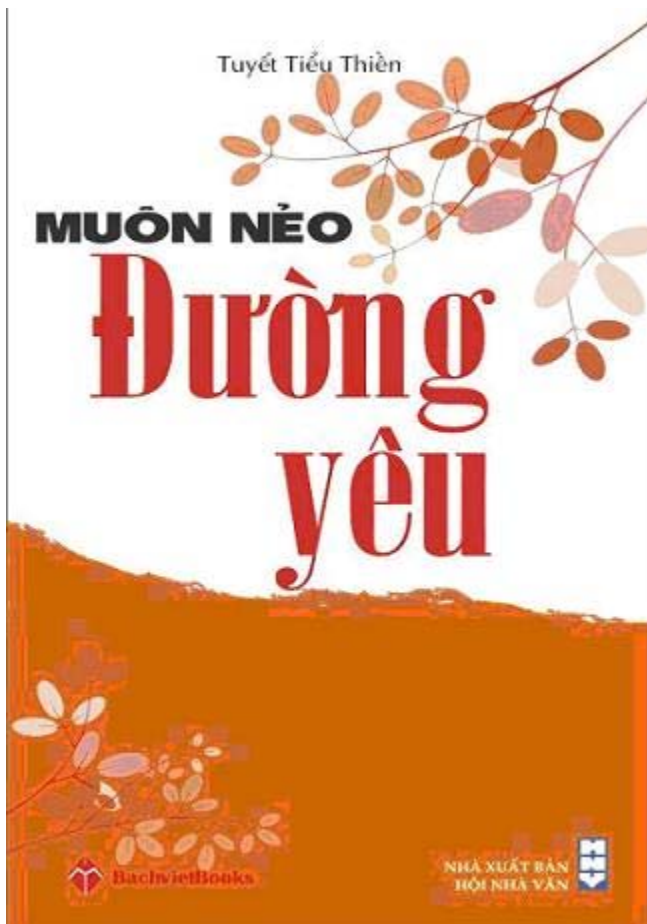

Tuyết Tiểu Thiên

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Lời dẫn

Xuân 2006, tôi tỉnh dậy sau một giấc mơ.

Tôi dụi mắt và vắt óc suy nghĩ không biết đây là đâu nhỉ. Năm phút sau tôi chợt nhớ ra, đây là Paris, hồi còn sống trong nước, mỗi lần tỉnh dậy tôi đều biết rất rõ mình đang ở Tô Châu, Thượng Hải, Bắc Kinh, Trùng Khánh hay Quảng Châu, nhưng từ ngày sang Pháp, tôi thường phải rất cố gắng thì mới ra được điều này, thậm chí nhiều lúc tôi cảm thấy đầu óc mình đã có vấn đề.

Tôi vẫn thường mơ thấy Bắc, hầu như ngày nào tôi cũng mơ thấy anh. Lần nào tôi cũng hỏi anh với giọng đầy kinh ngạc và mừng rỡ: "Có phải anh đã chết rồi không? Anh vẫn chưa chết hay sao?" Tôi mơ thấy Bắc cầm tay tôi chạy tung tăng khắp nơi, vẫn hạnh phúc, ân ái như thuở nào. Sau khi bừng tỉnh giấc tôi hiểu ra rằng đây hoàn toàn chỉ là một giấc mơ.

Điều đó khiến tôi vô cùng tuyệt vọng, lệ nhoè ướt đầm vai áo đông xuân.

Còn người đàn ông đang sống bên tôi bây giờ là người mà tôi quen cách đây một năm trong một quán bar ở Hậu Hải, Bắc Kinh. Anh có gương mặt thanh tú, lạnh lùng như Bắc, chúng tôi ngồi uống rượu trong một quán bar có tên là Hoa Sen Xanh đến khi trời rạng sáng. Sau khi trời sáng, anh bảo, Tiểu Bạch, em về Paris cùng anh nhé. Vâng, tôi trả lời.

Chỉ một tiếng "vâng" thôi, đã quyết định đến việc lựa chọn tình cảm của cuộc đời tôi.

Đã một thời, tôi và Bắc từng có gần mười năm yêu nhau, cứ tưởng rằng sẽ yêu đến khi sông cạn đá mòn, nhưng rồi hai đứa cũng vẫn phải chia tay. Và rồi chỉ còn lại tôi một mình giữa nhân gian trần thế luôn nhớ về anh. Tình yêu là gì nhỉ? Hồi còn rất nhỏ tôi tưởng rằng tình yêu là tình yêu, nhưng giờ đây tôi đã hiểu rằng, trong tình yêu chắc chắn còn đan xen rất nhiều nỗi oán hận và trách móc, còn xen trộn rất nhiều các hương vị khác nhau. Tôi luôn nghĩ rằng mình sẽ căm hận Bắc suốt đời, nhưng sau một năm đặt chân đến Paris, vào một buổi sáng đẹp trời sau khi tỉnh giấc, khi tôi ngửi thấy mùi hoa thơm và nghe thấy tiếng chim hót trong vườn, bất giác, nước mắt tôi lại lăn dài trên má.

Bởi vì tôi phát hiện ra rằng, mình vẫn còn rất yêu Bắc, người đàn ông đó sẽ mãi đi theo tôi suốt cuộc đời, như hình với bóng.

Đương nhiên, tôi cũng thường xuyên mơ thấy Hiểu Lối và Phần Na, họ lần lượt đi vào giấc mơ của tôi, tôi thường mơ thấy cảnh chúng tôi đi chơi trên phố Diêm Phấn ở Tô Châu, Phần Na dạy tôi hát Côn Khúc, í í a a, hát mãi không thôi, điều này đã khiến tôi nước mắt rưng rưng trong lần đi xem Côn khúc với Denny, Denny đã hỏi tôi, vở kịch này làm em cảm động lắm sao?

Vở diễn hôm đó là *Mẫu đơn tình*, tôi cười trong khi nước mắt còn đang ướt mi và bảo : "Vô cùng cảm động anh ạ"

Đó là vở kịch tôi được nghe từ thuở mười sáu. Và có lẽ tất cả mọi thứ đã được an bài từ khi tôi mười sáu tuổi.

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 1

Tôi bảo, thế thì làm thủ thư trong thư viện hoặc người chuyên chiếu phim cũng được, tớ thích đọc sách, xem phim, truyện Hoạ bì tớ đọc mười lần rồi mà vẫn muốn đọc lại, tớ muốn biến thành người đàn bà quý đó.

Tôi, Hiểu Lối, Phần Na là ba cô gái sống trên phố Diễm Phần ở Tô Châu.

Phố Diễm Phần là nơi tôi luôn muốn rời xa. Kể từ khi tôi biết đây là con phố có rất nhiều nhà chứa, tôi đã muốn rời khỏi chốn này, hồi đó tôi mới chỉ là một cô bé mười bốn tuổi, ngực chưa hề nhú chút nào,

người thì gầy khô, Phần Na thắc mắc, sao mãi không thấy cậu bị nhĩ, hỏi bằng cậu tớ đã có từ lâu rồi.

Phần Na là một cô thiếu nữ mười lăm tuổi, chúng tôi là hàng xóm của nhau trên phố Diễm Phấn, Phần Na thường nói với tôi rằng, nhóc con, trông cậu chẳng khác gì một thằng con trai.

Dĩ nhiên cũng có người khiến Phần Na phải hết sức tôn sùng, đó chính là Hiếu Lối. Bố mẹ Hiếu Lối đều là sĩ quan quân đội, nhà họ rất gần chỗ chúng tôi ở, doanh trại quân đội đó khiến tôi và Phần Na vô cùng hâm mộ. Có lần chúng tôi từng noi rằng, lớn lên sẽ làm nữ quân nhân, chắc chắn đó phải là một công việc đầy bí ẩn. Còn mẹ Phần Na là diễn viên của đoàn kịch Côn khúc, năm 1991, nhiều diễn viên Côn khúc đã lâm vào hoàn cảnh chẳng khác gì ăn xin bên vệ đường. Bố Phần Na là công nhân nhà máy in, ngay từ rất nhỏ Phần Na đã biết í a hát Côn khúc, chất giọng mượt mà, dáng vẻ cũng khá duyên dáng, quyến rũ. Phần Na bảo, mơ ước lớn nhất của mẹ cô là được một lần đóng vai Đỗ Lệ Nương trong vở kịch *Mẫu đơn tình*, người diễn Liễu Mộng Mai phải là người đàn ông đó. Tôi biết người đàn ông đó, lần nào ông ta cũng đi ngang qua nhà tôi để sang nhà Phần Na.

Đó là một bí mật của phố Diễm Phần, chẳng cần nói ra mọi người cũng đều biết, Phần Na luôn vì thế mà cảm thấy mình thua kém mọi người. Phần Na thường rửa thềm mẹ mình là người kém cỏi.

Phần Na rất thèm có một gia đình như gia đình Hiếu Lối, thèm đến mức rỏ cả nước dãi. Bố tôi cũng chỉ là một giáo viên bình thường dạy ở trường cấp hai Tô Châu, nuôi tôi và em trai ăn học bằng đồng lương ít ỏi. Chính vì thế, mỗi lần Hiếu Lối lộng lẫy trong chiếc váy mới mà bố cô mua cho, Phần Na lại nói với giọng đầy ái mộ, chà chà, trông người ta kìa, lần này không biết lại nhận được bao nhiêu thư tình nữa đây.

Tôi bảo, Phần Na, cậu lẳng nhăng quá đấy, chỉ thích nói chuyện đó thôi. Trong suy nghĩ của tôi, Phần Na thực sự lẳng lơ, cô ấy bảo mình rất thích một cậu bạn tên là Quân, dáng người cao to, rất đẹp trai. Phần Na bảo, tớ rất muốn sinh cho Quân một đứa con, cứ nhìn thấy anh ấy là lòng tớ lại xao xuyến, bồi hồi. Điều này làm tôi rất coi thường Phần Na, cô ấy mới thực sự là đứa con gái lẳng lơ, tầm thường.

Nhìn Hiểu Lối mà xem. Trông cô ấy chẳng khác gì một nàng thiên nga trắng muốt, từ trước đến nay cô ấy không bao giờ nói chuyện với con trai. Ngoài ra, ngay từ nhỏ, Hiểu Lối đã bắt đầu học vẽ ở cung thiếu nhi, hồi mười hai mười ba tuổi đã giành được giải thưởng lớn gì đó, chắc chắn sau này Hiểu Lối sẽ trở thành một nữ họa sĩ nổi tiếng, giống như Phan Ngọc Lương vậy, đi du học ở Pháp, để lại tiếng thơm cho muôn đời sau. Hồi đó, có rất nhiều con trai đứng đợi Hiểu Lối dưới các cột đèn đường trên phố Diễm Phấn, phải thừa nhận rằng Hiểu Lối rất xinh đẹp. Mọi nét hấp dẫn cần thiết trên cơ thể người con gái, Hiểu Lối đều có cả, còn Phần Na thì mỏng lại quá to, mặc dù Phần Na hay chê tôi chưa có kinh, không có ngực, nhưng nếu có rồi mà các nét lại giống như Phần Na thì tôi còn thấy tệ hại hơn.

Hồi đó, cả ba chúng tôi thường tập trung trên tầng hai nhà Phần Na để nghe nhạc.

Đó là bài hát *Tuyên ngôn tình yêu* của Tề Tàn nhưng Tề Tàn hát là để tặng Vương Tổ Hiền. Phần Na bảo, mỗi lần tớ nghe những bài hát kiểu này là người tớ bủn rủn hết cả lên. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng bọn họ còn mặc trộm quần áo của mẹ Phần Na. Mẹ Phần Na là một phụ nữ rất xinh đẹp, quần áo bà mặc thường được may rất cầu kì, diêm

dứa, sau này tôi mới biết đây chính là lí do khiến chúng tôi hay lui tới nhà Phần Na chơi.

Mẹ Phần Na là một phụ nữ xinh đẹp có tiếng ở phố Diễm Phần nhưng Phần Na lại chẳng giống mẹ mình chút nào. Hiểu Lối nói, những cái đẹp của mẹ, cậu chẳng được thừa hưởng chút nào, trong khi mọi nét của bố cậu lại sở hữu hết. Bố Phần Na là một người hiền lành, thật thà, tất cả quần lót của mẹ Phần Na đều do tay ông giặt, sáng nào ông cũng dậy sớm nấu cơm cho Phần Na, còn mẹ Phần Na thì nằm trên giường í a í a hát Côn khúc và Kinh kịch, giọng hát vô cùng mượt mà.

Tôi biết mẹ Phần Na có rất nhiều quần áo, điều đó đã khiến tôi và Hiểu Lối cứ cách dăm ba hôm lại đến nhà Phần Na chơi. Căn phòng trên gác nhà Phần Na là sân khấu để Phần Na và Hiểu Lối trình diễn thời trang, hai người đi giày cao gót của mẹ Phần Na, lắc bên nọ ngoáy bên kia, trông rất buồn cười. Hiểu Lối nói, tương lai tớ sẽ là một người mẫu thời trang hay họa sĩ gì đó, Phần Na thở dài thườn thượt rồi bảo, tớ cao có một mét sáu, mỏng lại to, chắc chắn không thể làm người mẫu được, thôi thì làm diễn viên gì đó thôi, ngày nào cũng được lên hình trên tivi, có bao nhiêu người hâm mộ xúm quanh mình cũng thú vị đấy chứ. Sau đó bọn họ hỏi tôi sau này muốn làm gì.

Tôi bảo không biết. Cả hai ha ha cười lớn rồi trêu đồ con nít, chẳng có ước mơ hoài bão gì cả, như thế không được.

Tôi đáp lại, thế thì làm thủ thư trong thư viện vậy, hoặc làm nhân viên chuyên chiếu phim cũng được, tớ thích đọc sách, xem phim, tác phẩm *Hoạ bì* tớ đã đọc mười lần rồi mà vẫn muốn đọc nữa, tớ muốn biến thành người đàn bà quý đó.

Họ càng cười dữ hơn, cười đến đau cả bụng, họ không thể nghĩ rằng tôi lại muốn làm người đàn bà quý. Dĩ nhiên lúc cười tôi họ vẫn tiếp tục tung tẩy trong những bộ quần áo của mẹ Phần Na, hai người hết thay ra rồi lại mặc vào, để lộ bộ ngực căng tròn làm tôi thấy hơi ngượng ngượng, mặt đỏ bừng, tôi cúi đầu không dám nhìn họ. Bọn họ lại bảo, Tiểu Bạch, cậu cứ ngẩng đầu lên đi, cậu có phải là con trai đâu mà ngại.

Chúng tôi đã có rất nhiều những buổi chiều như thế, phố Diễm Phần lúc nào cũng sực nức mùi son phấn, nước hoa. Phần Na và

Hiếu Lối còn dùng đánh son và xức nước hoa rẻ tiền của mẹ Phần Na, toàn loại ba tệ năm tệ. Nhưng hai đứa lại cảm thấy rất đắc ý, thi nhau trang điểm cho mình. Còn mẹ tôi lại là một phụ nữ rất quê mùa, mặc toàn đồ nhung cũ, những bộ đồ đó khiến gương mặt mẹ tôi lúc nào cũng như sưng húp cả lên.

Dĩ nhiên chuyện được Phần Na nhắc đến nhiều nhất là chuyện con trai, ai viết thư tình cho ai này, ai chân dài này, ai chạy nhanh nhất này, ai vừa nhìn cái đã mê này, Phần Na tỏ ra rất sành sỏi khi nói đến những chuyện đó. Phần Na nói nhiều hơn cả Hiếu Lối, lúc nào Phần Na cũng hỏi, có phải cậu nọ cậu kia bên lớp A3 lại چرا cậu rồi không? Phần Na từng nói thầm với tôi, trong lớp A3 đó cậu nào là Mã Quân.

Mã Quân là một nam sinh thích hút thuốc, hay gây gổ đánh nhau có tiếng ở trường, rất nhiều nam sinh trong trường vừa nghe đến tên cậu ta đã hồn xiêu phách lạc, có điều là Mã Quân chơi ghi ta rất hay, sáo thổi cũng rất tuyệt, mỗi lần đá bóng cậu ta thường buộc chiếc áo thể thao màu đỏ ngang bụng khiến rất nhiều nữ sinh trong trường phải hò reo, cổ vũ. Nhưng có hai người trong số đó không reo hò, đó là Hiếu Lối và tôi.

Hiếu Lối không thích Mã Quân, cô ấy nói, trông chẳng khác gì một thằng đầu trộm đuôi cướp.

Còn tôi không phải do không thích mà là vì không hiểu, trong thâm tâm tôi, một nam sinh 18 tuổi như Quân thật sự là quá lớn đối với tôi.

Việc tôi thích làm hơn cả là ôm cuốn tiểu thuyết Kafka của bố tôi để đọc, bố tôi bảo, chẳng có ai mạnh mẽ, đàn ông hơn Kafka, lớn lên con sẽ hiểu điều đó.

Phản Na và Hiếu Lối thường trêu tôi : "Hê, oắt con mà đã đòi đọc Kafka, có hiểu gì không, hả?"

"Không hiểu" - tôi trả lời bằng giọng rất thật thà, nhưng tớ chẳng có việc gì làm cả.

Sau kỳ nghỉ hè, tôi đã có kinh.

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 2

Hè năm tôi mười sáu tuổi đã xảy ra hai chuyện khiến tôi rất khó quên.

Một là chuyện tôi và Hiểu Lối thi đỗ vào trường chuyên cấp ba số 1.

Hai là tôi đã gặp Bắc.

Hè năm tôi mười sáu tuổi đã xảy ra hai chuyện khiến tôi rất khó quên.

Một là chuyện tôi và Hiểu Lối thi đỗ vào trường chuyên cấp ba số 1. Phần Na thì đỗ vào một trường cấp ba hạng xoàng, lúc nào Phần Na cũng nói bằng giọng rất bất cần, chẳng nào sau này tớ cũng chẳng đỗ đại học đâu, học trường nào cũng vậy thôi.

Trong suy nghĩ của tôi, Phần Na là một đứa con gái gàn bướng, bất cần, già trước tuổi, nở nang, đầy đặn. Cô còn có cá tính hơn cả người đàn bà mà Vương Lăng đưa về.

Vương Lăng là hàng xóm của tôi, anh ta đưa về nhà một người phụ nữ người Thiên Tân, biết hát Đại cổ, đầu phi dê, đi một đôi giày cao gót rất nhọn, chị ta cầm chiếc xô đựng nước tiểu của mình và Vương Lăng đi ra, mắt nhắm mắt mở trông rất gọi tình. Hồi đó, tôi mới mười bốn tuổi, vừa gặp chị ta, tôi đã thấy mê ngay.

Mọi người đều nói chị ta là một người đàn bà hư hỏng, tôi nghĩ không biết có phải do bản tính của tôi cũng hư hỏng hay không, nhưng tôi lại có cảm tình với một người đàn bà như vậy.

Tôi nhìn thấy móng chân chị ta, những móng chân màu hồng phấn, trong suốt, chị ta đi một đôi dép lê nhựa, nhìn thấy tôi, chị cười và hỏi, em à, em đi học à?

Vâng ạ, tôi trả lời, em đi học. Tôi rất thích cái dáng vẻ ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở đó, không ngờ chị ta lại có thể mặc bộ quần áo ngủ xộc xệch, lê đôi chân để lộ những móng chân màu hồng phấn ra ngoài để đổ bộ nước đái, thật đấy, tôi rất thích dáng vẻ đó. Bộ quần áo rộng thùng thình đó càng khiến chị ta thêm gọi cảm, dáng chị ra rất cao ráo, trông hơi uể oải, sau này tôi mới biết đó gọi là gọi cảm.

Vương Lăng không phải là người tốt đẹp gì, anh ta du thủ du thực, nhưng lại có rất nhiều phụ nữ thích anh ta, kể ra thì cũng hơi là, cứ

cách dăm ba ngày anh ta lại đưa con gái về nhà, nhưng đây là người phụ nữ mà tôi có thiện cảm nhất.

Tôi thầm nghĩ, lớn lên tôi cũng sẽ giống như người phụ nữ đó, nhưng tôi mãi vẫn không lớn được. Tôi vẫn chưa có hành kinh, ngực thì lép kẹp trước sau như một.

Phản Na bảo, loại đàn bà như thế chắc chắn là *mọi* lắm!

Cái từ này vừa sinh động lại vừa khó nói. Nhưng khi đã qua miệng Phản Na thì nó đã toát lên một ý nghĩa hoàn toàn khác. Tối hôm đó tôi đã nằm mơ, tôi mơ thấy người phụ nữ Thiên Tân đó dắt tôi chạy trốn, tôi cứ thế chạy, tôi chạy thực mạng, chạy mãi không dừng, chạy đến khi người nóng bừng hết lên, tôi muốn dừng lại nhưng không hiểu sao chân không dừng lại được, cuối cùng mệt quá tôi nằm vật ra đất, tôi có cảm giác người mình như mất hết nước, toàn thân nóng bừng. Và rồi giữa háng tôi rỉ ra một cái gì đó âm ẩm, trơn trơn.

Đến khi tỉnh giấc tôi nhìn thấy tám chân dính đầy máu, tôi hét ầm lên. Mẹ tôi bảo, con hét cái gì thế, hành kinh đấy, để mẹ lấy băng vệ sinh cho.

Không hiểu sao, tôi rất muốn khóc nhưng lại không thể khóc ra thành tiếng được.

Người phụ nữ Thiên Tân đó lại bỏ đi, Vương Lăng lại thay người tình mới. Tôi không thích bờ môi của anh ta, dáng thì thấp, chân lại

cong, chị ta cũng biết hát Bình kịch, tôi còn không thích cả nốt ruồi bên mép trái chị ta, nhìn trông giống như bà mẹ kế vậy.

Sau khi biết tin tôi đã có hành kinh, Phần Na bảo, được đấy, rồi ngực sẽ phát triển thôi.

Hai là tôi đã gặp Bắc.

Số phận đã an bài cho tôi phải gặp người đàn ông đó. Anh đã xuất hiện rất đúng lúc trong cuộc đời tôi, không sớm cũng chẳng muộn. Ngày đầu tiên đi học, tôi đã gặp Bắc. Sau này Phần Na và Hiểu Lối đều bảo tôi là kẻ hiếu sắc, bọn họ bảo, những người trông càng bền lễn, e dè bao nhiêu thì lại càng hiếu sắc bấy nhiêu, cậu là đứa trọng người yêu khinh bạn bè.

Tôi không hề phản đối ý kiến đó của họ.

Bởi cảm giác đầu tiên mà Bắc đem đến cho tôi là sự ngất ngây.

Sau này, khi tôi nhìn Tạ Đình Phong và Trương Quốc Vinh tôi cũng đều có cảm giác đó, có nhiều người đàn ông được trời phú cho một vẻ đẹp khiến phụ nữ phải ngẹt thở. Bắc chính là một người như vậy.

Anh đi về phía tôi, tóc ướt bết vì mồ hôi. Đúng vậy, khi tôi 16 tuổi tôi đã yêu Bắc. Tôi yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hồi đó tôi vẫn chưa lớn hẳn, trông tôi chẳng khác gì một mầm đỗ, tôi đứng dưới gốc cây dạ hợp trước cửa lớp 132. Tôi nhìn thấy Bắc đi ra từ phòng lấy nước phía Bắc, anh buộc chiếc áo thể thao màu xanh lam quanh thắt lưng, quần bò cũng màu xanh, áo may ô màu trắng, hình như anh vừa gội đầu thì phải, nước trên đầu vẫn đang nhỏ tong tong.

Thực ra tôi không dám nhìn chăm chăm vào anh, hồi ấy tôi vẫn chưa có đủ can đảm để làm việc đó, tôi chỉ dám liếc mà thôi, tôi có cảm giác như anh đang đi về phía tôi, mặc dù tôi chưa lớn hẳn nhưng tôi biết mình cũng có đôi chút nhan sắc, hay nói một cách khác, nếu tôi đứng ngắm mình trước gương thì tôi thấy nhan sắc của mình không thể xếp vào hạng thường thường bậc trung.

Hôm đó tôi mặc một chiếc váy trắng, váy nhẹ bay trong gió, lúc này đây, tôi thầm nghĩ với vẻ đặc ý rằng, không biết liệu mình có giống như bức ảnh gợi cảm của Monroe không nhỉ?

Đây là điều hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi không thể nghĩ là anh lại nói chuyện với tôi, tôi cảm thấy hơi bối rối, nhưng tôi vẫn cố gắng ra vẻ như không có gì rồi hỏi, gì đấy ạ? Trước khi vào trường cấp ba, ngày nào tôi cũng lang thang chơi bời cùng Hiếu Lối, Phần Na. Phần Na bảo, cách tốt nhất để thu hút bọn con trai là làm cho mình trở nên điệu đà, quyến rũ hơn, Hiếu Lối không đồng tình với quan điểm đó, lúc nào Hiếu Lối cũng lặng lẽ ngồi yên một chỗ. Phần Na bảo, đấy là Hiếu Lối cố tình ra vẻ mình là thực nữ, thực ra

tôi biết con trai sẽ thích con gái yếu điệu thực nữ hơn. Chính vì thế tôi bảo, tớ muốn mình là một cô gái yếu điệu thực nữ.

Xí, Phần Na nguýt, cậu mà cũng đòi làm thực nữ á? Đừng tưởng tớ không biết gì về cậu nhé, cậu mới là đũa ghê gớm nhất đấy, cậu mà thích thằng nào thì chắc chắn nó có mà thoát đặng giới.

Những lúc đó Hiểu Lối thường nói với giọng rất bình thản rằng, thế giới này sẽ trả lại cho cậu những gì còn nợ cậu, và cậu sẽ phải trả thế giới này những gì cậu còn nợ!

Hiểu Lối thường xuyên noi những câu như vậy, toàn những câu nói mang đầy tính triết lí. Lập tức Phần Na phản bác lại ngay, thế thì cậu nên biến thế giới thành đàn ông đi.

Tôi liền cười khúc khích, tôi nghĩ, thế gian này tôi vẫn còn cô bạn gái hiểu mình. Thái độ của Hiểu Lối luôn làm cho tôi cảm thấy vô cùng ấm áp, bởi vì cô thường chỉ ngồi cười hiền lành, kể cả là những lúc tranh cãi gay gắt với chúng tôi, cô luôn giữ thái độ điềm đạm đó, tôi cũng không biết rõ rốt cục Hiểu Lối có gì khác với chúng tôi, nhưng tôi có cảm giác rằng Hiểu Lối không phải là một mẫu người như chúng tôi.

Lúc Bắc nói chuyện với tôi, tôi vẫn chưa biết tên anh, tim tôi đập thành thịch. Đột nhiên anh cười với tôi, nụ cười đó của anh càng khiến tôi cảm thấy mình có một sức hút kì lạ, chắc hẳn là do anh thấy tôi xinh xắn, dáng người cao ráo, mái tóc đen dài, hơn nữa tôi lại

mặc một chiếc váy trắng, giống hết những cô gái Ngọc Nữ trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao. Về điểm này tôi rất tự tin.

Bạn ơi, bạn ơi, ấy của bạn, ấy của bạn... Của tôi cái gì nhỉ? Tôi thấy sốt cả ruột, anh ta định nói gì nhỉ?

Váy của bạn! Bạn nhìn váy bạn mà xem! Nói xong anh ta liền bỏ đi.

Sao lại là váy của tôi nhỉ? Tôi ngoáy đầu lại nhìn ra sau váy rồi kêu toáng lên. Tưởng tôi có chuyện gì, Hiểu Lối liền chạy vội đến và hỏi, sao vậy Tiểu Bạch, gặp phải rắng hả? Hay gặp ma?

Trời ơi, thật xấu hổ quá đi thôi, nhằm đúng lúc này, không sớm không muộn, tởm bị hành kinh rồi, máu rây hết ra rồi đây này!

Đó là lần gặp gỡ đầu tiên giữa tôi và Bắc, một cuộc gặp gỡ đầy kịch tính và cũng hết sức ngẫu nhiên. Sau này khi tôi và Bắc yêu nhau, anh thường nói, em có biết lần đầu tiên anh gặp em, anh có cảm giác gì không?

Tôi hỏi lại, cảm giác gì cơ? Lúc hỏi câu đó tôi nằm sấp tựa cằm vào lòng anh, tôi đang chờ đợi một điều gì đó vô cùng lãng mạn, trông tôi lúc đó như một kẻ si tình, Bắc véo mũi tôi và nói: " Lúc đó trông em giống hết một đứa con gái ngọc ngà!"

Hả - tôi la lớn và chồm lên người anh, rồi tôi gọi tên anh, Bắc, có phải anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên không? Có phải lần đầu

tiên nhìn thấy em anh đã muốn tán em cho bằng được phải không? Bắc gật đầu liên hồi, ừ ừ. Nói rồi anh lại đề lên người tôi và nói, này yêu tinh ơi, sớm muộn gì cũng có ngày anh sẽ chết trong tay em.

...

Hôm sau đi học, lúc nhìn thấy Bắc bước vào lớp học, mặt tôi đã đỏ bừng lên, sau đó tôi lại cảm thấy vô cùng sung sướng, chắc chắn là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ rồi, tôi thầm nghĩ, niềm hạnh phúc nhất trong cuộc đời con người đã sắp đến với mình rồi đây, thật không thể ngờ rằng chúng tôi lại học cùng lớp nhau!

Hiểu Lối học ở lớp A3 sát cạnh lớp tôi, Hiểu Lối nói với tôi bằng giọng buồn buồn, học khác lớp cậu chẳng vui tí nào.

Nhưng trong lòng tôi lại thấy vô cùng vui sướng bởi cuộc sống của tôi đã xuất hiện người con trai mà tôi rất thích. Người đó lại ngồi ngay cạnh tôi!

Hôm đó tôi đã trút bày mọi suy nghĩ trong lòng mình lên trang nhật ký : hạnh phúc quá, hạnh phúc quá đi thôi. Tôi thầm nghĩ, sao mình lại hạnh phúc thế nhỉ, nếu không yêu sớm thì thật là đáng tiếc.

Bắc ngồi ngay cạnh tôi, giữa hai chúng tôi có một lối đi nhỏ nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy hơi thở của anh, vẫn có thể đếm được từng sợi lông mi trên mắt anh và những tiếng nói leo của anh khi thầy cô

giáo đặt câu hỏi, mặc dù chúng tôi không nói gì với nhau xong tôi đã tỏ rõ thái độ của mình rằng tôi đang yêu thầm anh.

Yêu thầm là gì? Yêu thầm tức là thích, là thích thầm người đó, nhìn thấy người ta thì tim đập mạnh, mặt đỏ bừng, đó là sự bịn rịn không được tay trong tay, không được nhìn nhau và nước mắt rưng rưng, là sự ngọt ngào không gặp gỡ, càng không có những lời thề non hẹn biển; yêu thầm chỉ là lặng lẽ giấu kín hình bóng người ta vào lòng mình, nỗi niềm tương tư ngốc nghếch, nhẹ nhàng, si tình đó đầy vẻ bền lễn ngại ngùng, một thứ tình cảm vừa ngọt ngào vừa cay đắng không có nơi để trút bày tâm sự, đó chính là yêu thầm!

Tôi tự thề với mình rằng, Bắc, em sẽ biến yêu thầm thành yên công khai!

Bắc rất khôi ngô tuấn tú, cho dù sau này nhóm F4 đóng các vai Đạo Minh Tự xuất hiện, tôi cảm thấy cộng cả bốn người đó lại cũng không bằng Cố Vệ Bắc! Bắc đẹp trai, rắn rỏi, rất đàn ông, anh cao to, trông anh không giống người Tô Châu, anh cũng có chất giọng của người phương Bắc, sau này tôi mới biết, quả đúng như tôi dự đoán. bố Bắc là người miền Bắc, mẹ là người Trùng Khánh, và sau này anh cũng sẽ đăng kí thi vào các trường đại học ở Trùng Khánh.

Còn Phần Na thì ngày càng nổi tiếng khắp trường cấp ba!

Đi học được mấy buổi, Phần Na đã bắt đầu nổi đình nổi đám về chuyện yêu đương. Cô ấy bảo, chẳng nào thì trường tớ cũng chẳng

có ai chịu học hành, một trường hạng bét như thế thì học sinh ra trường cũng toàn là những phần tử vật vờ của xã hội, có ai chịu học hành gì đâu.

Lúc đầu, Phần Na tham gia vào một băng đảng gì đó, đánh nhau, hút thuốc, rồi găm theo cả dao nhọn. Sau đó lại nghe nói Phần Na có dính dáng chuyện gì đó với Mã Quân. Tôi hỏi, thế cậu và Mã Quân thế nào rồi? Phần Na cười hì hì và bảo, cậu con nhỏ lắm, cậu chưa hiểu được đâu.

Hồi đó Mã Quân đang học lớp 12 ở trường Phần Na, học hành lê lết, nhưng lại rất có tài dụ dỗ con gái. Tôi và Hiểu Lối đã từng đến gặp Mã Quân vì có một hôm chúng tôi thấy Phần Na lại khóc sụt sướt, chúng tôi hỏi, có chuyện gì mà cậu lại khóc, nhưng Phần Na không chịu nói mà vẫn cứ khóc rầm rút.

Thấy vậy, tôi thăm nghĩ, chắc chắn là do Mã Quân bắt nạt cậu ta! Và rồi, vào một ngày cuối tuần, tôi đã rủ Hiểu Lối đến gặp Mã Quân.

Mã Quân sống trong khu nhà tạm ở Tô Châu, nhà cửa ở đó cũ nát, chắc là đã được xây dựng từ rất lâu rồi, dưới cầu là một con rạch bốc lên một mùi hôi thối của nước thải rất khó chịu. Chúng tôi đứng ngoài cửa sổ và gọi, anh Quân ơi, anh ra đây bọn em có chuyện cần hỏi!

Nghĩ lại hành động hồi đó tôi thấy mình thật quá ngây thơ, tỏ vẻ ta đây là hào hiệp, anh hùng, tưởng mình như có thể dạy bảo được người khác.

Mã Quân đi ra, anh ta mặc một chiếc áo ngủ rất ngắn, Hiểu Lối ngượng quá liền quay mặt đi. Trước mặt tôi là một gã cao lớn nhưng không đẹp trai chút nào, Hiểu Lối nói rất đúng, trông anh ta rất giống bọn đầu trộm đuôi cướp, ánh mắt nhìn ác lắm. Tôi lấy làm là không hiểu sao Phần Na lại thích anh ta, có lẽ do bố Phần Na qua nhu nhược nên cô ấy muốn tìm một cậu bạn ngang tàng chẳng?

Có chuyện gì vậy? Mã Quân nheo mắt nhìn tôi và Hiểu Lối, thực ra là anh ta nhìn Hiểu Lối nhiều hơn.

Anh đã làm gì Phần Na? Tại sao cậu ấy lại cứ khóc suốt thế?

Mã Quân nhìn tôi, hê, bé con, cũng ra phết đấy nhỉ, anh có làm gì Phần Na thì anh cũng không thể nói với em được đâu, em con nhỏ lắm, em chưa thể hiểu đâu.

Tôi thấy đầu mình hơi quay quay, Hiểu Lối lôi tay tôi đi và bảo, về thôi, Tiểu Bạch, mình đi thôi.

Không, tính bướng của tôi đã nổi lên, anh nói đi, anh đã làm gì Phần Na? Tôi nhớ hôm đó trời rất âm u, một lúc sau thì trời bắt đầu mưa lâm thâm, khi tôi hỏi Mã Quân câu đó thì trời bắt đầu mưa.

Em lại đây - Quân nói, anh sẽ nói cho em biết.

Tôi liền bước đến bên Mã Quân, anh ta ghé sát vào tai tôi và bảo, anh chơi Phần Na rồi, thế đã được chưa?

Tôi vung tay tát Mã Quân một cái rồi kéo Hiểu Lối đi, không phải đi mà là chạy, tôi chạy mỗi lúc một nhanh, không hiểu sao tôi lại chạy nhanh đến vậy, Mã Quân nói bằng giọng rất khiêu khích. Tôi có cảm giác như mình đang bị tổn thương, tất nhiên người bị tổn thương lớn nhất phải là Phần Na, vẻ bất cần của Mã Quân đã cho thấy một điều : anh ta không hề yêu Phần Na, anh ta chỉ muốn đùa giỡn với tình cảm của Phần Na mà thôi!

Khi tôi giơ tay tát Mã Quân, tôi tỏ rõ vẻ phẫn nộ, tôi đã lấy hết sức bình sinh để tát, chữ " chơi" đó nghe rất khiêu khích, rất đáng xấu hổ, rất tầm thường, nhưng không hiểu sao nó lại khiến người ta rất khó quên!

Hai tháng sau, Phần Na chạy đến tìm chúng tôi. Cô ấy nói, tớ không đi học nữa đâu, khi đó Phần Na mới mười bảy tuổi!

Sao lại thế? Hiểu Lối hỏi.

Phần Na lại khóc, lần này cô ấy khóc còn ghê hơn lần trước, bà mẹ diễn viên của cô ấy đã chạy theo người khác, đó là người đàn ông người Đông Bắc đến Tô Châu làm ăn, ông ta chuyên bán gạo, không hiểu buôn bán thế nào mà lại dụ dỗ được mẹ Phần Na bỏ đi.

Nhà chỉ còn lại Phần Na và bố, nhưng tôi biết, đây không phải là lí do khiến Phần Na bỏ học, lí do chính là do chuyện tình cảm của Phần Na.

Tớ có thai rồi. Phần Na bảo.

Phần Na châm điếu thuốc và cố gắng hút với vẻ rất sành điệu, tôi giật điếu thuốc và ném xuống đất. Phần Na gục vào người tôi khóc nước mắt.

Chúng tôi đến chùa Hàn Sơn thắp hương để xin đức phật phù hộ độ trì cho Phần Na được bình yên, dịp đó đang là mùa đông, ba đưa con gái chúng tôi đã vào chùa thắp hương. Hôm đó thời tiết rất lạnh, chúng tôi vào quán và gọi một ít đồ ăn và rượu hâm nóng. Đó là lần đầu tiên tôi uống rượu, Phần Na nói, cái thai trong bụng cậu ấy là con của Mã Quân, cô ấy mới mười bảy tuổi nên không thể giữ lại đứa con này, tôi và Hiểu Lối mới mười sáu tuổi, hai đứa con gái mới mười sáu tuổi như chúng tôi hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Chúng tôi không kể cho Phần Na nghe chuyện mình đã đi tìm Mã Quân, vào thời gian đó, Mã Quân đã đi làm nơi khác. Anh ta làm công nhân dầu mỏ trên sa mạc. Phần Na bảo, sớm muộn gì sẽ có ngày cô ấy phải tìm Mã Quân để trả thù.

Khi đó, ánh mắt Phần Na đã loé lên những tia thù hận.

Đầu xuân năm 1993, phố Diễm Phần lại mọc thêm một hiệu làm đầu cắt tóc.

Khi đó Phần Na mới 18 tuổi, cô đã nạo thai và mở một cửa hàng làm đầu.

Giống như tất cả các cô gái làm nghề làm đầu cắt tóc khác, Phần Na ăn mặc rất diêm dúa, bắt mắt, lúc nào cũng đánh loại son màu đỏ tươi, ngồi ngay giữa cửa để ngắm trời ngắm đất. Cuối tuần chúng tôi về nhà, Phần Na thường đưa tôi và Hiểu Lối ít tiền, nhưng chúng tôi không lấy, nếu làm thế thì chúng tôi lại càng cảm thấy buồn hơn.

Tôi và Hiểu Lối bước sang tuổi 17, chúng tôi đã bắt đầu đi theo một con đường hoàn toàn khác với Phần Na.

Đôi khi, tuổi trẻ chỉ cần bước làm một bước thì sẽ không bao giờ có cơ hội để người ta quay đầu bước lại.

Muôn nẻo đường yêu

Dịch giả: Trần Quỳnh Hương.

Chương 3

Sau này, rất nhiều lần tôi đã hỏi Bắc cảm giác lúc đó của anh như thế nào, đầu tiên thì anh nói chẳng có cảm giác gì. Rồi anh lại cười với

về rất nhanh mạnh và ghé sát vào tai tôi bảo, lúc đó à, anh chỉ muốn nhảy xuống xe ngay tức khắc và hôn em.

Việc học của chúng tôi ngày càng căng thẳng hơn. Chúng tôi đều là các học sinh giỏi đến từ nhiều trường khác nhau, chính vì thế mà việc ganh đua trong học tập rất quyết liệt. Trường chuyên cấp ba số 1 của chúng tôi từng có rất nhiều học sinh thi đỗ vào trường đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh, thực ra tôi biết bố mẹ đã đặt rất nhiều hy vọng vào tôi, họ đều mong tôi sẽ đỗ trường đại học Bắc Kinh.

Nhưng hầu như tôi chỉ nghĩ đến một người.

Tôi lại tiếp tục quay về với chuyện của Bắc. Trước kia tôi chẳng bao giờ tin vào cái gọi là duyên số, nhưng lần gặp gỡ dưới bóng cây dạ hợp vào ngày mừng 10 tháng 9 năm 1992 đã trở thành một bước ngoặt quan trọng trong tình yêu của cả cuộc đời tôi.

Thực sự là tôi rất si mê Bắc. Tôi thầm nghĩ, không hiểu anh có điểm gì mà lại có thể hút hồn tôi đến thế? Đẹp trai ư? Đây là một trong những lí do. Chắc là do tôi háo sắc, hồi đó tôi vẫn chưa biết mình là người háo sắc. Giọng nói trầm ấm ư? Đúng vậy, giọng anh rất ấm. Lạnh lùng ư? Bắc cũng rất lạnh lùng, bình thường chẳng mấy

khi tôi thấy anh cười, các cô gái thường hay thích những chàng trai như vậy, tôi không thích dạng con trai suốt ngày cọt nhả, trông chẳng khác gì đàn bà.

Tôi bắt đầu làm thơ và trở thành thi sĩ của trường, tôi bắt đầu viết nhật kí và đã viết được mười cuốn. Trong mười cuốn nhật kí đó, tất cả các nhân vật chính đều chỉ là tên một người, thậm chí ngày nào Bắc mặc quần áo gì tôi đều ghi chép đầy đủ, thậm chí hôm nào anh cắt tóc, anh cãi nhau với ai, hôm nào anh đá bóng bị trẹo chân, rồi cả những chuyện như anh không trả lời được câu hỏi nào trong giờ học... đều được tôi viết rất say sưa, tôi có cảm giác như mình đang ghi lại những chuyện đại sự.

Mỗi khi Bắc bước vào lớp học tôi thường giả vờ xem sách, rồi tôi đồng tai nghe tiếng bước chân anh, anh ngồi bàn cuối cùng, nếu tôi không nhầm thì anh đã bước hết mười hai bước để vào chỗ ngồi của mình, đến khi anh ngồi xuống ghế thì trái tim thấp thỏm của tôi mới được yên vị.

Thời đó con trai và con gái trong lớp hầu như chẳng bao giờ nói chuyện với nhau, nhà trường lúc nào cũng nhắc nhở và cấm học sinh yêu sớm, ai mà nói chuyện với bạn khác giới thì bị coi là yêu sớm, ai yêu sớm sẽ bị nhà trường đuổi học. Tôi rất hâm mộ những học sinh bị nhà trường đuổi học, nếu Bắc yêu tôi thì tôi cũng sẵn sàng chịu cảnh đuổi học, kể cả đi với anh đến cùng trời cuối đất, lưu lạc khắp đó đây tôi cũng cam lòng.

Bắc học rất thường, bù lại anh lại chơi bóng rổ rất giỏi, đá bóng cũng rất hay, anh rất hay bỏ học đi xem phim, mỗi lần thấy anh bị thầy cô giáo phạt tôi thấy rất thương anh.

Nhưng tôi lại rất thích cái vẻ bất cần của Bắc. Không giống như các nam sinh khác, bị thầy cô nhắc nhở là vội vàng hứa hẹn đủ điều, tôi cảm thấy đó là việc làm rất lãng nhách, m. kiếp, rất lãng nhách.

Tôi có cảm giác như hồi đó có khá nhiều con gái thích anh. Bọn con gái thường cố tình đi qua lớp tôi để ra nhà vệ sinh, hồi đó nhà vệ sinh nằm ở phía Tây của trường, cùng một lúc có thể giải quyết nhu cầu vệ sinh của năm sáu chục nữ sinh. Hồi Phần Na còn học ở trường số 3, tôi từng hỏi Phần Na, cậu có biết cảm giác khi cả năm sáu mươi đứa con gái cùng đi vệ sinh là thế nào không? Phần Na lắc đầu. Tôi nói, hết sức hoành tráng. Phần Na mắng tôi, Tiểu Bạch, sau này cậu mà không viết tiểu thuyết thì phí quá đấy.

Tôi nói vậy hả? Liệu tôi có hi vọng vượt qua nữ sĩ Quỳnh Dao không nhỉ? Tôi rất mong mình cũng sẽ giàu có như bà, nhưng tôi không thích mình viết quá nhiều thứ linh tinh như bà, làm gì lại có những kiểu yêu nhau như vậy? Nếu yêu thế thì thật quá là mệt mỏi, vì mỗi chuyện mua tào mà hai người phải nói chuyện với nhau hai tiếng đồng hồ, có khi tào thối hết mà chưa chắc đã mua được.

Đấy, tôi lại say sưa với chuyện Quỳnh Dao rồi. Hồi đó mọi người không còn đọc tiểu thuyết của Quỳnh Dao nữa, thậm chí truyện của Diệc Thư cũng không còn ai thích đọc, thời đó xuất hiện rất nhiều

nhà văn nữ xinh đẹp. Tôi từng hỏi Hiểu Lối rằng, cậu bảo liệu sau này tớ có hi vọng trở thành một nữ nhà văn xinh đẹp không? Hiểu Lối ngấm tôi một hồi và bảo, tớ thấy có hi vọng đấy.

Để có thể trở thành nhà văn, ngày nào tôi cũng nằm bò trên bàn đọc tiểu thuyết. Trong các giờ lịch sử, địa lý tôi cũng đều say sưa đọc tiểu thuyết, tôi đọc rất nhiều tiểu thuyết nước ngoài, toàn những cái tên dài lê thê, tôi chẳng nhớ được tên nào, nhưng các mối tình của họ khiến tôi cảm động vô cùng, lần nào đọc tôi cũng khóc như mưa, đúng là họ chung thủy thật đấy! Có lần đang đọc trộm tiểu thuyết trong giờ học thì tôi bị thầy giáo lịch sử bắt được, thầy hỏi tôi, hai lần Đại chiến thế giới, nước nào bị đánh bại. Tôi đứng như trời trồng không biết phải trả lời thế nào, từ trước tới nay tôi thường cứu nguy cho Bắc trong những vụ như thế nên lần này tôi đã cầu cứu anh, anh thì thảo, Liên Xool

Tôi liền trả lời, dạ Liên Xô ạ.

Thấy vậy cả lớp liền cười ồ lên, Bắc đã cố tình trêu tôi. Đáng ghét quá, tôi trợn mắt nhìn Bắc, mặt anh tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, anh nhìn sách rồi nói nốt nửa câu còn lại: không phải. Bắc muốn nói là "không phải Liên Xô".

Tôi thầm thề trong lòng, lần sau có câu nào Bắc không trả lời được thì tôi cũng không bao giờ giải nguy cho anh.

Nhưng tôi vẫn thích nhìn anh, điều này cũng giống như việc bọn con gái hay đi qua lớp tôi để ra nhà vệ sinh, sở dĩ họ làm như vậy vì

anh, mỗi lần anh đá bóng trông anh rất đẹp trai, nhìn anh chơi bóng chuyền trên sân như những cảnh quay chậm trong phim, và trong buổi liên hoan văn nghệ nhân dịp năm mới, Bắc đã hát rất hay bài *Chiều Matxcova*, khi anh hát xong đám con gái như đổ dệp hết, m.kiếp!

Làm sao không đổ dệp cơ chứ? Tôi nói với Hiểu Lối rằng, đó là giọng hát của người bình thường à? Trời ơi, thật chẳng khác gì giọng Pavarotti. Hiểu Lối liếc tôi một cái và bảo, Pavarotti hát giọng nam cao, người ta hát dòng nhạc thánh phòng, còn Bắc là hát dòng nhạc dân ca! Tôi nói, tớ chẳng quan tâm đến mấy thứ đó, m.kiếp, chỉ thấy sao mà hút hồn quá trời.

Hiểu Lối bảo tôi ngày càng giống Phần Na, toàn thích nói bậy. Lúc nào Hiểu Lối cũng rất yếu điệu thực nữ, ánh mắt mơ màng của cô như giấu những điều tôi không thể biết, ví dụ chẳng bao giờ thấy Hiểu Lối nói mình thích anh chàng nào, cũng không bao giờ thấy cô bắt chuyện với thầy giáo, về điểm này Hiểu Lối hoàn toàn không giống tôi, tôi rất thích bắt chuyện với những người đàn ông có vẻ đẹp trai hoặc đặt cho những gã thật xấu một biệt hiệu nào đó, ví dụ cậu bạn ngồi trên bàn trước tôi cao 1,85 mét, nặng 80kg bị tôi đặt cho biệt hiệu là "Tấn". Bạn thử nghĩ mà xem, mỗi khi cậu ta đặt mông vào ghế ngồi, trọng lượng ngang ngửa với một tấn hàng quá đi chứ!

Không ai biết chuyện tôi đang âm thầm viết thơ tình, tôi đã bắt đầu yêu ở độ tuổi 17. Trong đêm tối tôi thường đặt tay lên ngực mình, chúng như những nụ hoa đang hé nở, mặc dù chúng cũng không

được đầy đặn cho lắm nhưng tôi có cảm giác rằng mỗi ngày chúng một căng đầy hơn, tôi đã nằm mơ thấy rất nhiều chuyện trai gái, và nhân vật nam trong giấc mơ của tôi chỉ có một người, đó là Cố Vệ Bắc.

Ngày đó cái gọi là mơ thấy những chuyện trai gái cũng rất mơ hồ, cùng lắm cũng chỉ là ôm nhau gì đó, nhưng câu nói " anh chơi cô ấy rồi" của Mã Quân vẫn luôn ám ảnh tôi, tôi không thể tưởng tượng ra "chơi" ở đây là một khái niệm như thế nào, dĩ nhiên là tôi cũng không thể hỏi Phần Na, hỏi đấy Phần Na đã bị coi là một nhân vật phong lưu của phố Diễm Phấn.

Phần Na hát Côn khúc rất hay, nhưng cô ấy lại thích Kinh kịch hơn, đặc biệt là thích trường phái Trình Nghiên Thu.

Sau khi học hết lớp 10, chúng tôi về nhà nghỉ hè, Phần Na hóa trang thành diễn viên kịch và hát cho chúng tôi nghe bài *Giấc mộng của cô gái mùa xuân*, bài biểu diễn của Phần Na lại một lần nữa khiến tôi giật mình: vẻ gợi tình, duyên dáng của Phần Na chẳng khác gì mẹ cô ấy.

Nhưng ánh mắt Phần Na không còn vẻ trong trắng, ngây ngô như tôi và Hiểu Lối.

Chúng tôi vẫn thường tụ tập với nhau nhưng rất ít khi chúng tôi đến cửa hàng uốn tóc *Người đẹp* của Phần Na, vì ở đó có rất nhiều đàn ông nhìn chúng tôi bằng những ánh mắt rất không bình thường,

Phản Na hay trêu ghẹo, đùa cợt với họ, thỉnh thoảng bọn họ lại cầu véo, đùn đẩy nhau, điều này khiến chúng tôi cảm thấy khó chịu.

Trong thời gian đó Mã Quân có quay về một lần, anh ta đến tìm Phản Na, Phản Na chỉ nói một câu: "Cút ngay!"

Tôi cảm thấy câu nói đó mạnh mẽ, ít nhất là nó đã lấy lại được một chút lòng tự trọng.

Nhưng tôi biết, tự đáy lòng tôi và Hiểu Lối đã có phần coi thường Phản Na, chúng tôi là những học sinh giỏi của trường cấp 3 số 1, chuẩn bị thi vào trường đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh, còn Phản Na thì đã biến thành một cô gái phong trần hay hút thuốc, toàn mặc những bộ quần áo dăng ten màu đen hở hang, thấy hết cả trong lẫn ngoài và ngồi trước cửa hàng, vừa kêu gọi, vừa đáng buồn.

Mỗi lần gặp nhau chúng tôi vẫn hồ hởi như hồi còn nhỏ, nhưng tôi biết có cái gì đó đang dần dần ngăn cách chúng tôi.

Trước khi nghỉ hè, tim tôi đã nhói đau vì phải phân lớp thành lớp tự nhiên và lớp xã hội.

Và lớp bị phân lại là lớp chúng tôi! Người đáng trách nhất ở đây là thầy Lưu - giáo viên chủ nhiệm lớp tôi, thầy suốt ngày bận rộn với việc tìm người yêu, thầy đã li hôn vợ, tâm lí không lúc nào vui, lớp tôi tha hồ chơi bời, lộn xộn, thành tích học tập bao giờ cũng đứng ở hàng cuối trong số tám lớp cùng khối, chính vì thế việc tách lớp là

điều đương nhiên! Lòng tôi đầy những lo âu, tôi không thể rời xa Bắc, tôi thích anh thế cơ mà! Cách duy nhất tôi có thể làm là đi tìm Vu Nhan. Vu Nhan là ai vậy? Vu Nhan là cô bạn ngồi cùng bàn với tôi, thầy Lưu chủ nhiệm lớp tôi là chú họ Vu Nhan! Vu Nhan là con em trong ngành dầu khí, có rất nhiều tiền, lúc nào cũng thích ăn sôcôla và các loại bánh kẹo kem, hồi thầy giáo phân chỗ ngồi, tôi và Vu Nhan đã chủ động xin ngồi cạnh nhau, vì tôi phát hiện ra rằng cô bạn đó rất béo, mặc dù học giỏi nhưng không bụng dạ không có gì là xấu, không có ác ý, chỉ hay ăn quà vặt, làm bạn với những người như thế có thể yên tâm. Hồi đó tôi hay tính toán thiệt hơn, sau này Thẩm Quân nói với tôi rằng, em là một cô gái thông minh, vì thông minh quá nên anh nào muốn tán em cũng phải mất rất nhiều công.

Thẩm Quân là người đàn ông thứ hai đến với tôi sau Cố Vệ Bắc. Anh nói rằng, ngoài tôi ra anh sẽ không yêu người nào khác, giống như tình yêu mà tôi dành cho Bắc vậy, tôi từng nói với Bắc như vậy, ngoài anh ra, em mãi mãi không thể yêu được người nào khác!

Nhưng chúng tôi đều đã đi chệch ra khỏi quỹ đạo của tình yêu, đã rung động trước người khác ngoài người mình yêu, điều này chứng tỏ con người ai cũng có cái gọi là đa tình, đừng tưởng mình mãi mãi có thể chung thủy với một người! Nhưng cuối cùng bạn sẽ phát hiện ra rằng, người mà bạn yêu nhất thực ra chỉ có một, người đó mới là người mà số phận đã an bài cho bạn, họ sẽ cùng bạn đi suốt cuộc đời, bất luận bạn lấy ai, bất luận bạn trải qua bao mối tình đều không quan trọng, điều quan trọng là người đó ăn sâu vào trong trái tim

bạn! Đó là niềm đau mà cuộc đời bạn sẽ không bao giờ cảm thấy hối hận,

Để được học cùng lớp với Bắc, tôi đã hối lộ cho Vu Nhan, tôi mua cho Vu Nhan một tuần món cà rán, cô bạn béo đó rất thích ăn cà rán. Sau đó Vu Nhan đã hỏi tôi rằng, này Lâm Tiểu Bạch, sao cậu cứ mời tớ đi ăn cà rán như thế. Tôi bảo vì tớ không bao giờ muốn rời xa cậu, vì tớ muốn chơi với cậu, suốt đời không muốn phải xa cậu, chỉ có trời mới biết lòng tôi đang nghĩ gì. Vu Nhan nói, được, tớ sẽ đi tìm chú Lưu, tớ sẽ bảo chú ấy tác động thêm để bọn mình có thể được học cùng một lớp.

Tôi lại nói, thế vẫn chưa được, phải nói hộ cho cả Bắc nữa, cậu thử nghĩ mà xem, Bắc hát hay như thế, mà cậu ấy cũng khá hóm hỉnh, bọn mình phải lợi dụng cậu ta, bắt cậu ta phải hát cho bọn mình nghe hai năm nữa. Thời ấy, Bắc rất hay hát trong giờ giải lao, những bài hát mà anh ngồi hát một mình đó thường khiến cả tôi và Vu Nhan đều cảm thấy ngây ngất.

Mà này, hình như Bắc rất thích cậu thì phải. Tôi cố gắng thêm mắm thêm muối.

Tôi nói đùa như vậy chứ thật lòng tôi cũng có suy nghĩ đó, nếu gán ghép Bắc với Vu Nhan thì chắc chắn Vu Nhan cũng sẽ rất thích, tôi biết cô ấy cũng đang yêu thầm Bắc, cô ấy cũng không muốn phải xa Bắc.

Được, Vu Nhan bảo, tớ sẽ đi tìm chú Lưu, cậu cứ yên tâm. Rồi Vu Nhan nói với vẻ rất e thẹn, có đúng là Bắc thích tớ thật không? Cậu thấy thế à?

Dĩ nhiên, tôi nói với giọng có vẻ rất nghiêm túc, cậu không biết à, cậu ấy thường xuyên nhìn trộm cậu đấy.

Hay là do cậu ấy nhìn cậu? Vu Nhan vặn lại tôi.

Làm gì có! Tôi nói, chắc chắn là nhìn cậu! Cậu không biết chứ tớ ớn thẳng cha đấy lắm, lúc nào hắn cũng gây sự với tớ, bọn tớ là kẻ thù của nhau. Tôi cố tình nói như vậy, nếu không nói thế thì làm sao Vu Nhan phấn khởi được.

Kết quả là Vu Nhan đã trúng kế của tôi, cô ấy đi tìm thầy giáo chủ nhiệm, và thế là ba chúng tôi và sáu người khác bị phân vào lớp A4.

Hôm đó tôi vô cùng phấn khởi, tôi phóng mấy vòng xe đạp quanh sân vận động, đây là việc khiến tôi vui mừng đến muốn phát điên bởi tôi lại có thể học cùng lớp với Bắc hai năm nữa.

Đây là điều bí mật vô cùng hạnh phúc của tôi.

Dịp nghỉ hè năm đó, tôi thường đạp xe đến gần khu Bắc ở. Hồi đó nhà anh sống trong khu nhà tập thể cũ, tôi thường đạp xe lòng vòng dưới sân.

Biết anh sống ở khu Hưng Thái nên tôi đã tìm hiểu rất kĩ, đó là nhà B4. Và thế là tôi cưỡi chiếc xe đạp cà tàng của mình, tôi mặc chiếc váy đỏ, dưới ánh nắng mặt trời trông tôi như một đoá hoa mẫu đơn đang nở rộ, rực rỡ nhưng lẻ loi.

Rất nhiều các buổi chiều hoàng hôn, tôi đứng dưới sân nhà tập thể nơi anh ở, tôi cứ đứng đợi như một đóa ngốc, sau này Bắc gọi tôi là cây si. Tôi thích cái tên đó.

Tôi là cây si. Là cây si của anh.

Lần gần đây nhất là lần chúng tôi đi sát qua nhau, rồi cả hai đứng cách nhau hai mươi xentimet giữa lối đi của hai dãy bàn học, chúng tôi đã ngẩng đầu lên cùng một lúc và nhìn nhau trong mười giây ngắn ngủi đó.

Nhưng rồi Bắc đã bỏ đi trước. Nếu anh không bước đi trước thì tôi cũng vẫn sẽ đứng như vậy, hê, không biết ai sợ ai, không ngờ tôi lại háo sắc đến vậy!

Hè năm 1993, trong khi tôi đang đi lòng vòng dưới sân nhà Bắc thì bất ngờ Bắc xuất hiện trước mặt tôi.

Hi. Anh chào tôi.

Tôi sửng người. Anh hỏi, cậu làm gì vậy?

Tớ, tớ, tớ... Tôi lấp bắp, tớ, chơi loanh quanh thôi, tớ muốn, tớ muốn đi bơi.

Chỉ có trời mới biết bề bơi cách đây mấy vạn dặm.

Vậy hả? Thế tớ cũng muốn đi, hay là ta cùng đi nhé.

Ừ, tôi bảo.

Nào, lên xe đi, để tớ đèo cậu một đoạn.

Tim tôi đập thình thịch, đầu óc tôi rối bời. Cảm giác tim đập mạnh của các nhân vật chính khi gặp người mình yêu được miêu tả trong những truyện tôi đã từng đọc đều không giống với tôi bây giờ, mỗi người có một cảm giác riêng, một vạn người có một vạn cảm giác, tôi chỉ mong chiếc xe đạp đó cứ đi mãi như thế, không bao giờ dừng lại, mãi mãi không bao giờ dừng lại....

Đó là một chặng đường vô cùng kì diệu, tôi ngồi sau gác ba ga xe đạp để Bắc đèo, chiếc váy tung bay trong gió, mái tóc bồng bênh, đôi môi đỏ, hàm răng trắng. Khi đi ngang qua ổ gà, xe xóc mạnh khiến tôi nhớ ã ã ôm chầm lấy Bắc. Đây có phải là lần đầu tiên da thịt chúng tôi tiếp xúc với nhau không? Chỉ có ba giây rồi tôi lại buông ra ngay. Hàng trăm con rối đang nhảy nhót trong đầu tôi, lúc đó tôi chỉ mong được gặp đám bạn cùng lớp để họ nhìn thấy anh đèo tôi, tôi không sợ tiếng đồn, không sợ người ta nói tôi và anh yêu nhau! Thậm chí tôi còn hi vọng bọn con gái ghen tị với tôi. Sau này, đến năm 2005,

tôi đã xem bộ phim *Tình nhân* do Lục Nghị và Triệu Vi đóng, trong đó cũng có một chi tiết tương tự, Triệu Vi ôm Lục Nghị rất lâu, xem đến đoạn đó nước mắt tôi đã lăn dài trên má.

Lục Nghị nói với Triệu Vi rằng, không nói tức là không thay đổi, mãi mãi không nói tức là mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Tình yêu của họ cũng phải trải qua muôn vàn trắc trở, qua bao gian nan, cuối cùng họ đã đến được với nhau. Và chặng đường thơ mộng đó là nơi đã chứng kiến những giây phút trái tim tôi đập thành thịch liên hồi.

Ánh nắng mặt trời rọi thẳng lên má tôi, gió thổi nhẹ nhẹ, tôi chỉ mong chiếc xe đó đi mãi không bao giờ dừng lại.

Sau này tôi đã hỏi Bắc cảm giác lúc đó của anh thế nào. Anh cười với vẻ ranh mãnh và ghé sát tai tôi nói, lúc đó à, anh chỉ muốn nhảy xuống xe ngay lập tức để hôn em.

Hôm đó chúng tôi đã cùng nhau đi đến bể bơi, vì sợ bạn bè cùng lớp nhìn thấy nên chúng tôi một người bơi ở một bể bơi rộng, một người bơi ở một bể bơi nhỏ hơn. Tôi ngụp đầu xuống lòng nước sâu và một lúc lâu sau tôi mới ngoi lên, tôi rất muốn cười, rất muốn kể cho người khác nghe cảm giác như muốn phát điên của mình lúc này. Tôi nghĩ, hay nhất là tìm Hiểu Lối.

Không biết người khác có cảm giác thế nào, thời niên thiếu, người mà mình tin cậy nhất không phải là cha, là mẹ, mà là người bạn thân của mình! Và tôi cũng rất thích cảm giác được ở bên Hiểu Lối, đó là một cảm giác thật kì diệu, sau này tôi đã đọc được một cuốn sách tâm lí học nước ngoài viết về tâm lí của con gái và con trai, cuốn sách đó viết, trong lòng mỗi người, hoặc ít hoặc nhiều đều có khuynh hướng bị đồng tính luyến ái. Chỉ có điều, những tình cảm đó có cái sẽ phát triển thành bệnh lí, có cái lại phát triển thành tình bạn.

Dĩ nhiên, tôi hồi đó chưa cảm nhận được điều đó. Tôi chỉ nghĩ rằng mình và Hiểu Lối sẽ chơi với nhau suốt đời.

Tối hôm đó về tôi đã tìm Hiểu Lối, tôi không thể ngờ được rằng, Hiểu Lối cũng đang có việc muốn tìm tôi.

Nguồn: Chipmuk
Nxb Hội Nhà Văn
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 20 tháng 9 năm 2009